

Азъ сжщо се добрахъ до леглото си и благодарихъ на Бога, че всичко така стана, за да се помогне на това нещастно население.

29 Априлъ.

Въ селото настана облекчение. Виновнитѣ, които нѣмаха предѣлна възраст заминаха за фронта, конвоирани отъ единъ войникъ, а другитѣ въ затвора. И нито една дума на съжаление, нито една сълза поне отъ домашнитѣ имъ. Та, тѣ какво има да се оплакватъ, винаги сж имали всичко въ изобилие и ще иматъ може би скжтано.

Тати пое новата служба, а азъ съ учителката и Людмила събрахме две-три момичета, които знаеха да шиятъ въ една отъ училищнитѣ стаи и почнахме да кроимъ дрешки на всички ученици, на всички деца. И до училището въ една изоставена барачка настанихме една срѣзана каца, която превърнахме на баня за кжпане на децата, поне тия, които ходятъ на училище. Пратихъ въ близкия градъ за най-необходимитѣ лѣкарства и дезинфекционни срѣдства, за да наредя една малка аптечка. Въ общинската аптека имаше само стъкла.

30 Априлъ.

Отъ днесъ започна раздаването на населението съестни продукти: брашно, жито, соль, захаръ, чай; даваха и желѣзо на по-богатитѣ, а на бѣднитѣ готови палешници, брадви, триони, пирони, петала за добитъка и платове за децата. Ахъ каква радостъ блика и се отлжчва отъ измжчениитѣ лица на пребраденитѣ съ черни чембери жени!

На нѣкои паритѣ не стигаха да заплащатъ, това що получаваха и за това намѣриха леснина. . . Тати веднага реши да се заплащатъ продуктитѣ, за тия които нѣматъ, отъ общинската каса, а после постепенно да ги прибератъ,

Цѣлъ день съмъ улисана въ работа и въ душата ми е настжпило такова спокойствие, каквото не съмъ изпитвала отъ дѣлги години.